

sagt, at Dvarantaineforanstaltninger imod Cholera ikke ere til nogen Nytte, og navnlig ikke passe for vort Land.

Grundtvig: Det var blot et Spørgsmaal, jeg vilde tage mig den Frihed at gjøre den høitærede Finantsminister, i Anledning af, hvad vi nys hørte; det er nemlig det Spørgsmaal, om det er en Feiltagelse, eller om det er rigtigt, at paa samme Tid, som Dvarantaineanstalterne skulle stikre, saavidt muligt, Danmark mod Cholera, de da ikke anvendtes uden paa hvad der kom tilføes hertil, og ikke paa hvad der kom til Lands fra de Steder, der ellers laae os nærmest mellem de Cholera-smittebe, jeg mener de Personer, som kom til Lands fra Hamborg og Hertugdømmerne; thi i sidste Fald, dersom det er saa, at der aabenbart ved Dvarantaineforanstaltningerne ikke opnaaedes den allermindeste Sikkerhed, saa synes mig dog nok, at Ministeriet kunde have paataget sig Ansvaret for ligesaavel at ophave Foranstaltninger mod Søstiden, som de vare ophavede mod Landstiden.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand seiler, naar han antager, at der ikke fra Landstiden var truffet Sikkerhedsforanstaltninger i qvarantainemæssig Henseende; saadanne Foranstaltninger vare vel ikke trufne fra selve Dvarantainevæsenets Side i forrige Aar, fordi den Afspærring, som fandt Sted ved Militæret, var meget stærkere, end det var muligt at bevirke ved en Dvarantainecordon, og Dvarantainevæsenet kunde altsaa forsaavidt ansee sig betrygget. I 1848 derimod, og, saavidt jeg husker, ogsaa i 1849, da Choleraen ogsaa kunde tænkes at komme til os landvæds, uden at der var den tilstrækkelige militære Afspærring, fandt der virkelig saadanne Sikkerhedsforanstaltninger Sted, og, omendstjondt det er vist, at Dvarantaineforanstaltninger inde i Landet ingenlunde kunde være saa betryggende, som mod Søstiden, og at som Følge deraf enkelte Undtagelser ville have kunnet indsnige sig, idet man har kunnet omgaae Dvarantainelovgivningen, er det dog vist, at det altid afgiver noget mere Garantie, end naar man fuldkomment aabner Søsternen. Under alle Omstændigheder har det Tilfyn, som, medens Militæret ikke afspærrede Udgangen fra Landstiden,

har været ført i qvarantainemæssig Henseende, været saa godt, som det har været muligt at faae det, naar man ikke kan opstille en militair Cordon.

Ordføreren: Jeg vil blot tilføie, at ogsaa jeg for min Deel anseer det for særdeles uenseligt, om de Foranstaltninger, som muligt kunne blive foretagne med Hensyn til en Reform af vort Dvarantainevæsen, kunne foregaae i Overensstemmelse med den Anskuelse, der næres af den øverste Sundhedsautoritet, og jeg skal i den Henseende kun tillade mig at bemærke til hvad den ærede Finantsminister nyligt anførte, at de sidste Par Aar have været saa særdeles rige paa Erfaring med Hensyn netop til Cholera og de Foranstaltninger, som kunne træffes mod denne Sygdom, at det vel kunde være muligt, at Sundhedscollegiet kunde have noget modificeret sin Anskuelse med Hensyn til Noget af det, der i Særdeleshed gjorde sig gjældende for det i 1849, og jeg kan derfor ikke fravige det Haab, at der, naar denne Sag atter bliver forelagt, muligt vil findes en noget forandret Anskuelse fra Collegiets Side.

Winther: Jeg vil blot tillade mig et Spørgsmaal til den ærede Finantsminister. Dengang Finantsloven var under Behandling, tillod jeg mig at yttre her, at der muligt kunde gjøres gyldige Efterkrav paa Krigsskades Erstatning. Det fandt dengang Modsigelse fra en af mine ærede Sidemand; han meente nemlig, at et saadant Spørgsmaal ikke kunde fremkomme. Imidlertid skal jeg ikke her indlade mig derpaa, men blot tillade mig at spørge, da jeg har den Overbeviisning, at det laader sig gjøre, om Finantsministeren fremdeles er istand til at udbetale saadant Erstatningskrav, naar dets Gyldighed kan godtgjøres i Genhold til Loven af 30te Juni f. A. . . .

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at jeg ikke ganske seer, med hvilket af de foreliggende Punkter dette kan komme i Forbindelse.

Winther: Jeg skal tillade mig at bemærke, at efter hvad jeg har kunnet erfare, indbefattes der under den Sum 2,612 Rbd. 84 St., der er opført paa Bilag VIII, ogsaa en, paa Grund af et slikt Efterkrav, udbetalt Skadeserstatning, og, forsaavidt det er Tilfæl-